

הציפור שיכולתי להיות

במצפור גמלא

1.

מה תעשה אשה באמצע הלילה ומחשבותיה מלאכי סער
סותרים, פורעים את קורי חלומותיה? מה תעשה וקולות
החשכה רוכנים עמה על אדמה, עם ידי נשימות קפודים,
עם ניד עלים נצת, עם חריקת יאוושה של דלת. זרה.

מה תעשה אשה החוזרת ומונה אסונותיה, ממוקלת באצבעותיה
אחד לאחד כמו מנתה בראשיתה את אותיות שם האלהים:
("בראשית הייתי עובדת אלילים ופסלים עצומים כמו חמסות,
או טורקזי ים מלאו את חיי").

מה תעשה ותנועת הסרעפת העולה, היורדת, המבכה,
נעה כנהר שיש בו מן הקפאון והיתה בו מן ההפשרה. שהזמן
הארץ התקצר וחלף ונשימות ילדיות עמקות אינן ממלאות
עוד את החדרים?

מה תעשה ואין בחלל בטנה ובראותיה ("אני נחנקת")
די מקום לעצבונה. המבקשת הלילה, עוד הלילה
לרדת לנהר ולהחליץ מגדתו השנייה?

היכן הנהר? ואיה הגדה? ואיזו אשה את מבקשת להיות?
("לפעמים כשאני חולפת בתחנה המרכזית ממחרת לאטובוס הביתה
אני שומעת את רחש האלים סביב וממשיכה הלאה. געגוע")

2.

צָלִיל גֶּשֶׁם פֹּרַע אֶת צִעְרִי,
מִחֲשַׁבְתִּי נִתְקַת, מִגְבִּיהָ עוֹף
נוֹדֶדֶת אֶל תְּצַפִּית הַנְּשָׁרִים הָאֶפְרָה,
אֶל קֶנֶם הַמְּבֹדֵד בְּסֻלֵּעַ.

תִּפְרִי חֲלוּמוֹתֵי הָרוֹפְפִים
נִחְלָשׁוּ עִם הַזְּמַן, גַּם טִפְרֵי הַנְּשָׁרִים
לֹא נִרְאִים עוֹד.

3.

אִף אֶחָד לֹא יוּכַל לְהִשְׁכִּיחַ מִמֶּנִּי
אֶת הַצֶּפּוֹר שֶׁיִּכְלַתִּי לְהִיּוֹת.